

Tant la Nati Ciuró, filla de Balenyà, a la comarca de l'Osona, com el seu marit, l'Antoni, vénen de famílies dedicades al comerç, però cap dels dos no tenia experiència en la fabricació i comercialització de mobles metàl·lics per a l'oficina quan van decidir agafar una firma que s'hi dedicava i que, abans de fer fallida, va presentar suspensió de pagaments. Els pares d'ella havien tingut una empresa lletera i el seu home havia continuat els negocis dels sogres, un de gra i l'altre de transports.

Això no obstant, Mobles Mas compta en l'actualitat amb cinquanta treballadors en plantilla i varis tallers auxiliars, serveix els seus productes a uns mil cinc-cents clients més o menys habituals i té sucursal a Andalusia, factura uns vuit-cents milions de pessetes l'any, i és que la Nati ho té molt clar: **"En el món de l'empresa t'has de marcar uns objectius i una línia a seguir, i si no en surts et costarà més o menys, però al final arribaràs a l'objectiu que prèviament t'hagis fixat."**

El punt de partida queda ara a vint-i-tres anys de distància, tanmateix l'aventura va ser tan intensa que els records de la Nati cobren vida pròpia, expressats de paraula i passats aquí al paper: **"Nosaltres érem creditors d'aquella empresa que va presentar suspensió de pagaments i la banca, que també n'estava molt afectada, ens va demanar si la podíem tirar endavant, fent-nos veure que tot serien ajudes perquè ho aconseguíssim. Llavors nosaltres, tot i que s'havien perdut tots els clients i proveïdors, ens en vam fer càrrec."**

En aquell moment, la nostra protagonista i el seu marit van pensar que aquella empresa, amb una bona gestió, podia ser viable: **"Passa que quan et fiques en un món de llops... Molta gent sembla com si t'ho hagués de donar tot, quan no hi ets, i quan hi ets llavors s'arruga, només els importa recuperar els diners que allà es van deixar prendre. Pensen que tu tens un patrimoni i que tiraran d'ell si tu falles, et donen sempre el paraigua quan ja no plou."**

Ara bé, segons la Nati aquest és un dels riscos que ha d'assumir l'empresari, que a més veu com la societat en general no reconeix la seva tasca: **"Aquest és un problema molt greu, però jo sempre dic que si aquell que em critica no és al meu lloc serà per alguna cosa. Els empresaris sovint som vocacionals, i arisquem perquè si ensopaguem demà ens tornarem a aixecar, tenim les forces suficients per tornar a lluitar, no som covards i confiem molt en nosaltres mateixos."**

En aquest sentit, la nostra protagonista insisteix que la mala imatge de l'empresari és moltes vegades injusta: **"Jo m'havia trobat que al cap del mes no podia cobrar i en canvi havia fet que els altres cobressin; pagues, vacances, trobant-me amb un grapat de lletres tornades, que no sabies com t'én sortiries... Això la gent no ho veia. Sort que al llarg dels anys, i amb una gestió correcta, les coses han anat canviant. Actualment, l'empresa disposa de gent molt preparada professionalment. Tots junts amb entusiasme i motivació hem fet una empresa internacionalitzada i competitiva."**

Ella, en qualsevol cas, sap que no sempre és així, i davant situacions oposades a la seva, que ens acaba d'explicar, demana un canvi de

mentalitat que ha de propiciar en part l'administració: **"Tots tenim els nostres drets, d'acord, però l'Estat hauria de procurar educar la gent perquè es miri l'empresari no com un enemic, sinó com aquella persona que lluita perquè el client estigui content i perquè ells, cada mes, puguin cobrar la seva nòmina..."**

La Nati, que afegeix que considera molt important respectar tothom i ser respectada, porta per la seva part la gestió econòmica de Mobles Mas, mentre que el seu marit s'encarrega de la fabricació. L'empresa fa taules d'oficina, armaris, arxivadors, robers i cadires: **"Amb el disseny s'ha hagut d'evolucionar i mentalitzar bé la gent d'aquesta evolució, perquè si haguéssim continuat fabricant el que fèiem fa vint anys ja no seríem vius."**

En aquest punt hem de fer un incís perquè l'autor d'aquest llibre, l'Àngel Font, vol que consti que quan va estrenar la seva fàbrica de Manlleu, que va sortir a revistes d'arquitectura com a empresa modèlica, tot el mobiliari va sortir de l'empresa de la Nati, i que és un honor poder-ho dir. Va ser un disseny propi d'ells -amb un acabat i una pintura especial que ell va demanar- que avui, precisament vint anys després, és igual que nou.

"Aquesta és la nostra feina", apunta la propietària de Mobles Mas, **"fer el moble a consciència i procurar que aquella persona que ens ha comprat es recordi de nosaltres, perquè tornarà. De vegades diem en broma que potser hauríem de fer que no duressin tant per vendre més, però com que el món va evolucionant i cada dia se'n posen més, d'oficines, doncs la gent se n'ha anat recordant i això ens ha ajudat molt."**

Val a dir que tant és així que l'èxit de la Nati i la seva família ha transcendit fronteres: **"Abans no veníem res, a fora, i avui ens hem posat en una exportació d'un cinquanta per cent. Anàvem amb altres empreses de mobles -diferents per no fer-nos la competència-, vaig veure que allò que estàvem fent no es venia i ens hi vam adaptar. Molts deien 'faig això i punt' i jo no; si volia exportar m'havia d'acostar al gust d'aquell client, no a l'inrevés. Jo visc del que volen els altres."**

Tot plegat val també per als colors i per al disseny: **"Ara, a la fira de Madrid, hem estat presentant un verd, i fa molta il·lusió, crear alguna cosa nova, però no la vens. En el moble d'oficina cada dia es va més a allò que és funcional i pràctic... Una cosa és qui fabrica peces de disseny i l'altra és qui fa sèrie, que és el nostre. D'aquesta manera has de fer productes més estandarditzats, has de seguir la moda però mirant la relació qualitat-preu."**

La Nati, finalment, vol assenyalar que ella i el seu marit fan equip, ara ja també amb els fills, en Toni -a la dreta del pare- i l'Imma -que és economista-, i dedicar aquest llibre als avis, en Josep Ciuró i la Josefa Coma, ella una dona intel·ligent i de gran saber estar i ell un home de negocis que sempre va complir la seva paraula, mai no va haver de firmar un paper i li va inculcar molt que perdent o no havia de complir sempre els tractes. **"Ho he tingut en compte tota la meua vida"**, conclou.

Nati Ciuró - Balenyà (l'Osona)